

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3043/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божицара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибасић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1616/19 од 20.06.2019. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1616/19 од 20.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1616/19 од 20.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 254/2018 од 01.02.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом другим и трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи за период од 01.09.2015. године до 01.09.2017. године исплати на име трошкова за исхрану у току рада 104.723,95 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године па до коначне исплате и 22.712,49 динара на име обрачунате законске затезне камате, као и да на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора исплати 42.650,64 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године па до коначне исплате и 9.135,36 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 49.300,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1616/19 од 20.06.2019. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати тужиљи на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени обавезан да наведене накнаде плати тужиљи. О овом праву тужиље и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиљи на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 05.03.2018. године, а поднеском од 24.08.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужила тражила исплату 147.373,50 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 147.373,50 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић